

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Una pregària humil

Poc abans de cap d'any, va morir el bisbe Jaume Camprodon. Va ser-ho, de la diòcesi de Girona, durant més de vint-i-set anys, un període decisiu i convuls, en el qual ell, com a pastor, va renunciar a les pompes i a la fastuositat i, com han dit alguns dels seus feligresos, va caminar cap a una espiritualitat íntima i honesta, sense oblidar en cap moment la tasca de remoure consciències i d'acostar-se als qui pateixen. Camprodon va fer donació de les seves despulls a la ciència, un acte deliberadament radical i d'acord amb la fe profunda del prelat. "Si a algú li sorprèn la decisió presa", va escriure en el seu testament, "sapiguen que ho he decidit com a aportació a la societat, de la qual he rebut tant, i com a gest de comunió amb el pa partit i compartit en la taula de l'Eucaristia". Com ell mateix va demanar, seguint la normativa del Ritual Romà, en la missa exequial que es va fer a la catedral de Girona no hi va haver elogis fúnebres sinó una ex-

Mossèn Camprodon desprenia, enmig de la grandesa de la nau gòtica, una mena de perfum franciscà

posició succinta del seu llegat i una evocació de les seves paraules, des de la implicació social fins a la militància catalanista, des de les seves intervencions al Concili Provincial de la Tarraconense fins al lema episcopal que va presidir el seu pas per Girona: "Surrexit Domino", el Senyor ha ressuscitat.

Camprodon desprenia, enmig de la grandesa de la nau gòtica, una mena de perfum franciscà que convertia la cerimònia en una diàleg a cau d'orella, amb un català acurat i ferm, no gens displicent, arrelat als orígens, genuí. Al mateix temps, combatia la pesantor secular de la litúrgia amb un posat que tenia la senzillesa com a estàndard. Recordo, de petit, en la missa del gall, haver anat a adorar amb els pares el Nen Jesús de la capella de l'Anunciació. Mossèn Camprodon el tenia a la falda i oferia aquella imatge als creients. Era una figura, només una figura, però la seva bondat aconseguia que es convertís en una il·luminació. Avui, dia de l'Epifania, em fa goig recordar aquelles nits fredes. La manifestació de la divinitat a través de la pregària humil.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Caran d'Ache i Alpino

El Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i la Cooperativa Jordi Capell, que administra la botiga de coses boniques situada a la planta baixa de l'edifici social dels arquitectes catalans a la plaça Nova de Barcelona, han organitzat conjuntament un concurs infantil d'idees sobre Barcelona que té de premi un lot de productes Caran d'Ache. Caran d'Ache! Els Reis, avui, ens duïen una capsa de llapis de colors Caran d'Ache, encara que no l'haguéssim demanada. Hi havia dues classes de llapis de colors: els de batalla i ús escolar, que es deien Alpino i anaven envasats en capsas de cartó, i els de mantenir a casa, que es presentaven en uns lluminosos estoigs metàl·lics, que eren caríssims i que duïen l'enigmàtic nom de Caran d'Ache. El nom suggeria una procedència estrangera, i més tard vam saber que els llapis eren suïssos i que Caran d'Ache no era un mosqueter d'Alexandre Dumas sinó un dibuixant francès o, escrit seguit, "llapis" en rus. La discriminació es manté: quan entro en una papeteria a comprar un bloc o un bolígraf, veig als prestatges de material escolar

“En el nostre món infantil tot estava duplicat

capsas d'Alpino; quan passo per davant d'una botiga que ven material per a pintors professionals o en potència em quedo un moment a l'aparador observant els estoigs de Caran d'Ache. Vint-i-quatre llapis en renglera, inclòs el de color blanc. Els Alpino no tenien el color blanc. Per què l'havíem de fer servir? Corria la fama que als Alpino se'ls trencava la punta a la mínima pressió. Ho puc confirmar: se'ls trencava. El que no puc dir és si els Caran d'Ache eren més consistents perquè eren tan reverenciats i tan protegits pels pares que gairebé no els tocàvem. Em sembla que per casa corre una

capsa de Caran d'Ache. Em sembla també que si l'obris trobaria els efectius gairebé intactes. El color blanc, segur. El llapis blanc era per al paper negre, però no gastàvem aquestes sofisticacions suïsses. Quan van arribar els papers de colors ja no pintàvem res.

Alpino i Caran d'Ache. Tot estava en el nostre món duplicat: el pare i la mare, les monges i els capellans, el cel i l'infern, la Coca-Cola i la Pepsi-Cola, la maquineta i el puntax, la carn i el peix, la dictadura i la democràcia, el mar i la muntanya, Tintín i Asterix. De vegades et feien triar: "el pare o la mare?", "va, la Coca-Cola o la Pepsi-Cola?" "Els Beatles o els Rolling?" "Raimon o Serrat?" "La Unió Soviètica o els Estats Units?" La democràcia. "El blanc o el negre?"

El ros. Els Reis, estranyament, es mantenien al marge de la dualitat regnant, perquè eren senars. "El ros o el blanc?" El negre. Eren l'essència dels figurants infantils i ja prefiguraven la complexitat adulta. Es veia que els Reis no podien ser els pares perquè els pares ens aprovacionaven d'Alpino i els Reis portaven Caran d'Ache.